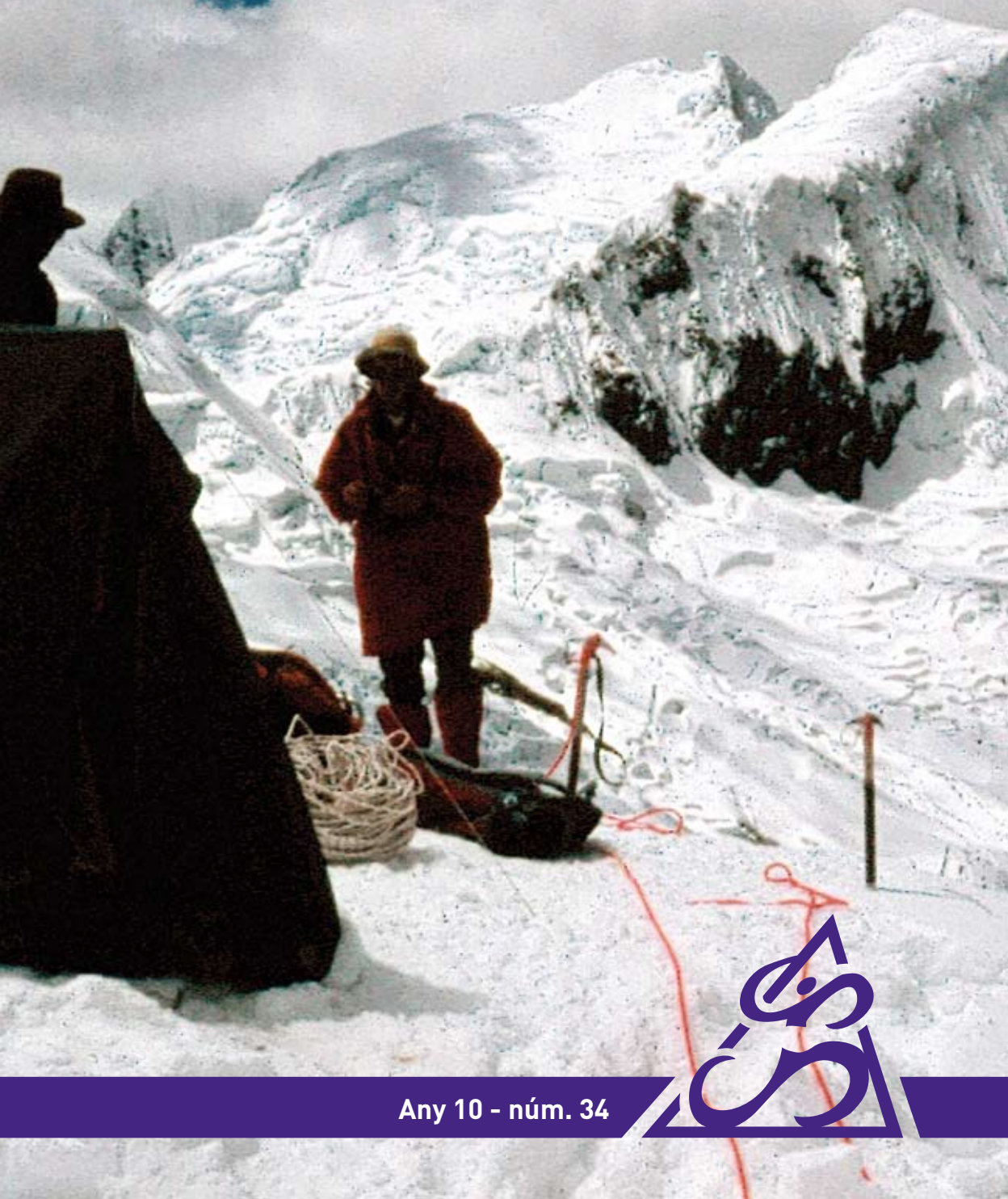

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA

Any 10 - núm. 34

patronat municipal d'esports **Igualada**

c/ Carles Riba s/n

 93 805 42 10 93 803 62 58

www.pmeigualada.cat

 info@pmeigualada.cat

Ajuntament d'Igualada

Foto portada:

**Huandoy N Camp
1r al fons els Pisco.
Perú 1978**

Sumari

4-5

Esquí de muntanya

6-11

**Trail Aneto 78k
2009**

12-14

**Retalls de la nostra
història (25)**

16-20

Gent del club

21

L'acudit

22-25

La Ressenya

26

Les Webs

El Club Excursionista Uecanoia no
comparteix necessàriament les
opinions dels autors dels articles.

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA

Tel./Fax 93 803 20 47

E-mail: uecanoia@uecanoia.net

www.uecanoia.net

Dipòsit legal: B-31.9344-2001

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Editorial

Amb l'arribada de l'estiu, toca guardar els esquís de muntanya i la resta del material de neu, que hem utilitzat enguany fins ben avançada la temporada (atesa la gran quantitat de neu que ha caigut) i encarar mil i un projectes que durant la temporada hivernal hem planificat per aquestes dates.

I en aquest aspecte, el nostre Campament d'Estiu 2010, que enguany té lloc a la Vall d'Espot (Pallars Sobirà), tal com se'n ha informat abastament en la circular informativa que cada mes rebeu a casa, pot esdevenir un element immillorable per dur a terme un munt d'activitats.

Hom pot gaudir plenament de la muntanya en aquesta bonica vall, perquè tenim a l'abast indrets tan emblemàtics per al muntanyisme català com els Encantats, Sant Maurici, Amitges, Aigües Tortes..., que obre un munt de possibilitats a tots els participants en el campament d'enguany. També per la seva proximitat, podrem apropar-nos a les valls properes com les de l'Alt Àneu, Farrera, Isil o la Ribera de Cardós. Cal agrair als coordinadors del Campament la feina feta perquè a ningú se li escapa que, cada any, fins que no han trobat l'indret adient per al nostre campament, han quedat al darrere moltes hores i molts viatges invertits per aconseguir el millor indret per a aquesta activitat tan nostra.

Esdevé també l'estiu un bon moment perquè els coordinadors de les nostres seccions vagin a fer aquelles rutes i ascensions llargament planificades per tal de calcular-ne els temps d'ascensió, cercar els millors indrets per pernoctar i acabar de perfilar el que després esdevindran les sortides i excursions que us farem a mans en el llibret d'activitats. A ells també cal agrair la seva tasca perquè, al cap i a la fi, són el veritable motor de la nostra entitat. Bon estiu a tothom.

En direcció a la bretxa de tempestats, buscant la canal Sita Faus.

Redescobrint una via mig-desconeguda al cim de l'Aneto (3.404 m): la canal Sita-Faus, un anhel llargament desitjat...

Finalment va haver de ser en la darrera sortida de la temporada que la meteorologia i les condicions de la neu van ser favorables i es va poder dur a terme el cim previst en el calendari que es dissenya anualment abans de la temporada d'esquí. El cim de l'Aneto ja és ben conegut pels muntanyencs-alpinistes i sovint a la zona de la Maladeta es va a gaudir del final de temporada amb esquís.

En aquesta ocasió, però, l'ascensió es va fer des de la zona de Ballibierna-Llosàs, per una canal quasi desconeguda i molt solitària, situada més a l'est de les canals sud a l'Aneto; idea de l'incombustible Jordi Castells, que ja l'havia fet fa uns quants anys. La primera petita dificultat va ser pujar els quasi 9 km de pista, molt deteriorada i amb esllavissaments que havien deixat rocs enormes, que calia sortejar amb punteria durant el camí. Després d'un bon sopar, però, l'atenció es focalitza en l'estratègia a seguir per al dia següent.

Calia començar de molt bon matí, o sigui de nit, sobretot a causa de les altes temperatures i així es va fer: A les 3 h es va sortir del refugi de Coronas, a 1970 m d'altitud, acompanyats

Dins la canal.

de la llum de la lluna plena. Carregats amb força material per afrontar les condicions possiblement mixtes del recorregut, els cinc alpinistes-esquiadors (Xesco, Xavi, Miquel, Fcesc B. i Fcesc S.) van enfilars pel GR11 en direcció a l'Ibón de Llosàs, Bretxa Superior de Llosàs i fins quasi la Bretxa de Tempestats. L'"aproximació" a la canal va ser de dues hores caminant (esquís al coll) i més de tres i mitja amb esquís als peus, amb neu poc molt poc transformada. Un cop situada, després de diversos dubtes, van començar l'ascensió a la canal Sita-Faus, amb un con d'entrada amb neu fins a l'engonal fins als trams mixtos. Les condicions que van trobar en aquesta ocasió van ser que la major part del recorregut tenia una inclinació de 45° (amb punts de fins a 55°), i amb dos ressalts d'escalada mixta (dificultat III-IV, però verticals 90° amb neu i gel podrit). Com que la ISO-0°C estava situada per sobre dels 3600 m la resta de l'ascensió es va fer molt feixuga a causa de la gran quantitat de neu que encara hi havia i la seva feble duresa, que feia obrir traça amb neu des de genoll fins a

2n ressalt mixt.

Cim Aneto.

No va ser fins a baix, al Pla d'Aigualluts, que el sol no va fer acte de presència i va deixar veure els 1400 metres de desnivell baixats de la glacera de l'Aneto...

Com deia el vocal de la sortida, en Francesc Bòria, a la convocatòria, "si s'aconsegueix, pot ser d'aquelles sortides recordades!!". Oi tant, si la recordarem!

l'engonal, tot i ser una encaixonada canal.

A la sortida, es troba l'arxiconeguda canal Estasen a l'Aneto i el vent, molt intens, va fer acte de presència la qual cosa va dificultar un xic més el darrer tram de l'ascensió. Els esquís a l'esquena i especialment el company que pujava la taula de snow, feien de perfecta vela que els obligava a anar de quatre grapes clavant piolets en els moments de les ràfegues més intenses.

Un cop al cim, la satisfacció del gran esforç efectuat amb èxit (8,5 hores) va compensar la nul·la visibilitat que els núvols/boira els oferia; situació que els va acompanyar durant el descens cap a Aigualluts. Els cinc membres ja havien estat altres vegades al cim de l'Aneto, però aquesta havia estat molt treballada! Fotos, menjar, beure i avall. El famós "pas de Mahoma", tot i estar nevat i fer-ho amb esquís a l'esquena, no va presentar cap dificultat destacable. Tot just després, es van calçar els esquís i van començar el descens esquiant a les palpentres entre denses i pixarroses boires.

Pas de Mahoma

I jo també, encara que només sigui com a acompanyant...

Sortida Trail Aneto 2009

El trail de l'Aneto va néixer l'any passat, amb la idea dels organitzadors de plantejar una cursa d'alta muntanya i amb autonomia total que amb sortida i arribada a Benasc, donés la volta sencera al massís. Tenia una distància de 62 Km i havia de superar dos passos importants: el Coll de Ballibierna a 2728 m i el Coll de Salenques a 2809 m.

Vista l'experiència del primer any, la dificultat i els riscos de posar en cursa més de 400 corredors, s'havia descartat tornar a passar pel pas de Salenques, i per a enguany l'organització havia previst un recorregut en forma de Y que, tot i no envoltar l'Aneto per complet, permetia gaudir de les vistes d'ambdues cares: Corones, Ballibierna, Llauset pel Sud i Baños de Benasc, Llanos del Hospital, Besurta, Aigualluts pel Nord. En total, 78 Km amb 3500 m de desnivell positiu.

Amb el Markus ens hi havíem inscrit amb la idea de preparar la "Transalpine-run" de setembre, no solament en l'aspecte de resistència física, sinó més aviat la coordinació com a equip de dos, que és obligat en aquella cursa de 8 dies.

Arribo als volts de les 8 del vespre a Benasc. El Markus ja fa unes hores que s'ha instal·lat al càmping Aneto i em ve a rebre. És 31 de juliol i a Benasc hi ha força ambient de vacances. Ens dirigim al centre i ens asseiem en un restaurant italià per a una "pasta party" particular. Tot sopant, aprofitem per intercanviar vivències de les darreres marxes en què hem participat. Ell m'explica l'extrema duresa viscuda al 1r ultratrail d'Andorra, on amb un gran mèrit i després d'aguantar una forta tempesta, va arribar darrer (d'això, el Markus n'és un especialista) amb l'escombra. Per la meva part, li faig cinc cèntims de la no menys dura Núria-Berga d'enguany, tant pel nou recorregut, molt més exigent, com per la tempesta d'aigua i calamarsa que ens va sorprendre pujant el Pas dels Lladres. No fem ni postres ni cafès i ens n'anem ràpid a descansar amb la ment ja fixada en l'endemà.

Després del meu sempre potent esmorzar d'avant-cursa, a les 8 del matí, surto de la caravana per anar al poliesportiu de Benasc a recollir dorsal i xip. Fa fresca, però el cel és ben blau i res fa presagiar les tempestes que fa dies

Tot pujant Trail Aneto 2009

Pujada final al Coll de Ballivierna

s'anuncien de cara a la tarda-nit. Tinc el núm. 163 de dorsal i conjuntament ens han lliurat una samarreta tècnica d'un blau elèctric i un bric de 1/2 litre de brou "Aneto". Arriba el Markus i em recorda que l'organització ens ha lliurat un full en què hem d'anotar barretes, gels, begudes isotòniques, etc. que duem amb el nombre de calories corresponent. El sumatori al final ha de sumar per sobre de les 2.500 kcal. obligatòries. Déu n'hi do quina feinada!

A les 10:00 h ens trobem al 2n pis del poliesportiu per al "briefing". Ens deixen clar que malgrat tractar-se d'una cursa amb autonomia i sense avituallaments de cap tipus, per l'aspecte de punts de control i seguretat hi tenen, si és possible, més cura que a qualsevol altra cursa. Cal remarcar també que en aquesta mena de curses no hi ha cap tipus de senyalització addicional a l'existent de GRs i PRs. Per això se'ns dona un mapa del recorregut i és obligada la brúixola. Informen que en el control de pes de motxilla i, sobretot, del material d'abric seran molt estrictes: no deixaran sortir ningú que no porti pantaló per sota del genoll, folre polar i paravents amb

caputxa, ja que podem tenir la seguretat que les previsions meteorològiques no fallaran i que en algun moment o altre tindrem tempesta segura. Aprofitem també per convidar-vos a l'edició de l'any vinent en què tornaran a recuperar la idea de donar la volta sencera a l'Aneto, sense passar per Salenques, tot ampliant la circumval·lació entrant a la Val d'Aran fins a Vielha, amb un total de 108 Km i desnivell d'infart.

Després de complir amb l'estrict control de material obligatori anunciat, finalment a les 11:00 h es dona la sortida a la nostra cursa de 78 Km (a les 13:00 h hi ha prevista la sortida de la cursa "curta" de 42 Km, que només va per la cara nord). Pels carrers de Benasc i durant els primers quilòmetres, salvant les distàncies i de la cursa, l'ambient i animació són dignes de la sortida de l'UTMB a Chamonix. Tothom fa aquests quilòmetres corrent. Com sempre quan hi participa, venint de darrere, em sobrepassa el Roger Salat. Al nostre ritme més lent amb el Markus, també se'ns afegeix l'Emili Amich, del grup del CEI, i que vaig conèixer a la Transgrancanaria.

Un dels ibons de Ballivierna

En uns 50 minuts ja ens plantem al primer control de **Plan de Senarta**, km 6, punt que és intersecció dels dos recorreguts, la cara sud i cara nord, per on haurem de passar dos cops més. Frescos, animats i somrients iniciem l'itinerari per la cara sud, seguint per una pista ampla en suau pujada per la imponent vall de Ballibierna fins al **Pont de Corones**, següent control al costat del refugi del mateix nom. Som al km 13. Des de Benasc i fins a la Presa de Llauset on girarem enrere, anem seguint les marques del GR11. Omplim bidons d'aigua del riu i reiniciem la marxa després de menjar alguna barreta i fruita seca.

A mesura que va pujant la pista ampla es va tornant més estreta i es converteix en camins cada cop amb més pedra i més tècnics fins a arribar als ibons de Ballibierna. D'allí la dura i tècnica pujada final fins al coll ens va separant, atès que tothom agafa el seu pas, i el Markus es va quedant un xic enrere. Quedem de seguir progressant segons les forces i el Markus, que baixa millor, ja ens atraparà a la baixada. Haviem fet un principi d'aposta de si els primers de cursa que ja tornaven de Llauset ens agafarien abans o

després de superar el coll. Vaig encertar jo: Ens vam creuar amb el primer que baixava esperitat per entre les roques a _ d'hora nostra del coll. Passo pel control del **Coll de Ballibierna**, km 19 a les 15:19 h.

A l'altra banda, més roques grans que alenteixen la marxa, pel fet d'haver de triar a cada pas l'opció de sobre quina roca és més fàcil o segura la progressió, amb la dificultat afegida que cada cop ens creuem amb més corredors que ja estan de tornada. Aquesta dificultat és potser més mental (de veure que quan tu hi vas, d'altres ja fa molta estona que en tornen) que física, de molèstia en encreuaments o passos estrets. La vista panoràmica sobre l'estany de Llauset, però, ho compensa tot. Després de descendir fins al seu nivell, resseguim l'estany per la seva riba nord fins a arribar a la **Presa de Llauset**, següent control ja al km 24 i punt on s'inicia el retorn al Plan de Senarta. La duresa i tecnicitat del recorregut des del Pont de Corones i, sobretot, l'esforç mental que requereix l'haver de tornar a superar-lo, potser en condicions

meteorològiques pitjors, fa que molta gent decideixi abandonar en aquest punt.

Al cap de poc d'arribar jo, arriba l'Emili i després de recuperar forces amb barretes i gels (algú s'ha emportat un entrepà de pernil) engega el retorn. Jo decideixo esperar el Markus. Potser passen 15 minuts, però quan arriba al control i malgrat haver superat a la pujada un inici "d'ocellada", està eufòric: *'Este año no me echarán como el año pasado que no me dejaron pasar de aquí por llegar unos minutos fuera de límite'*. Enguany les barreres horàries són més folgades i anem sobrats de temps. Malgrat tot, ell vol anar més lent i decidim a partir d'aquí, seguir cadascú el seu ritme. Si no hi ha res de nou ens retrobarem segur en algun altre punt quan ens creuem en el camí en l'altra cara del recorregut.

És un pèl dur comprovar que al cap de poc d'iniciar la tornada, ja no ve ningú més en el sentit contrari d'anada. I és que aquí la majoria de gent que hi participa ho fa amb la mentalitat de "cursa" més que "marxa", i qui no pot mantenir un ritme alt de cursa es desmoralitza aviat i abandona. No és el nostre cas, més acostumat a seguir endavant i tirar de cap quan les forces físiques flaquesen. Aviat em retrobo amb l'Emili i anem fent una estona plegats. Iniciem l'ascens de tornada al coll de Ballibierna quan al cel els moviments de núvols cada cop més foscos no auguren res de bo. Curiosament, però, després de la pausa a Llauset, em trobo molt bé i em fa la sensació que estic superant més ràpidament la pujada del que em pensava que faria quan feia la baixada un parell d'hores abans.

Sona el primer tro i, sense cap més avís previ, tinc el temps just de treure el gore amb caputxa de la motxilla i posar-me'l abans no s'obre el cel i esclata la pluja amb força. Estic a 10 minuts del coll i l'Emili segueix una cinquantena de metres més avall. Són les 18:27 quan torno a "fitxar" al control del Coll de Ballibierna, on al peu del canó encara queden, camuflats sota bona protecció de roba tèrmica, un parell de joves guàrdia civils aguantant estoicament la tempesta. Ens desitgem mútuament sort i inicio la davallada tècnica de l'altre costat. No tinc clar si el fet de conèixer la baixada és un avantatge o encara

un fre mental. Amb llamps virulents seguits de trons ensordidors, a 2700 m d'alçada i la intensa pluja que es converteix en calamarsa, torno a experimentar una certa por i una sensació de "dejà vu", tot recordant els mateixos ingredients però en diferent escenari a la Núria-Berga de fa només un mes. Maleeixo la meua sort. Què passa ara? A cada marxa que participo em toca tempesta? I d'aquelles d'aguantar pedrades al cap sense poder amagar-te i de no pensar com de prop ha caigut el darrer llamp i seguir ...?

La tempesta segueix, però em vaig asserenant convencent-me que aquests fenòmens són el més normal allà dalt en aquesta època de l'any i que els únics que estem fora de lloc som nosaltres. A més, tinc sort de trobar un company de Castellón que baixa bé i em va marcant les passes per la baixada. El vaig seguint i a mesura que anem baixant anem més ràpid perquè la pluja és menys intensa i el camí millor i més ample. Quan arribem al control del **Pont de Corones**, km 34, ja només plovisqueja.

Agafem la pista ampla, trotant avall força estona entre intermitències de pluja més o menys intenses. Tot corrent, el de Castellón (amb la tempesta no vam atinar a presentar-nos) em parla de la marxa de la "Pujada al Peñagolosa" d'uns 63 km i que ha fet diversos anys. Li prometo que per a l'any vinent, per al maig, m'ho plantejaré, però que ara l'objectiu és acabar aquesta, cosa que ell mentalment sembla no estar massa per la tasca. *'Es que hace ya 2 horas que estamos bajo la lluvia y la verdad, no me apetece seguir por la noche con esta humedad'*. No serveix de res dir-li que va molt bé i que jo el puc seguir corrents amb prou feines, i tampoc que el temps ja està millorant i que junts podem fer que la nit passi força ràpid. Amb el ràpid descens que hem fet, tornem a ser al punt de control del **Plan de Senarta**, km 41, quan encara no són ni les 9 del vespre. Ja ha parat de ploure i la nit s'endevina seca, però fresca. Ell però, ja fa estona que té la decisió presa de no seguir. Una encaixada de mans i se'n va de retorn a Benasc.

S'inicia ara el tram de la cara nord del recorregut, la branca esquerra de la Y, menys exigent i tècnica que la dreta, però que en el meu cas

Al control d'Aigualluts.
Amb L'Emili i la parella del control.

tindrà la dificultat afegida de la nit. I dic en el meu cas perquè ja en aquestes hores em creuo amb gent que ja està de tornada i encara els darrers quilòmetres fins a Benasc.

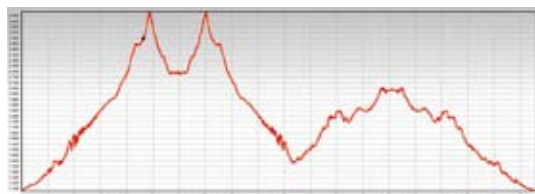
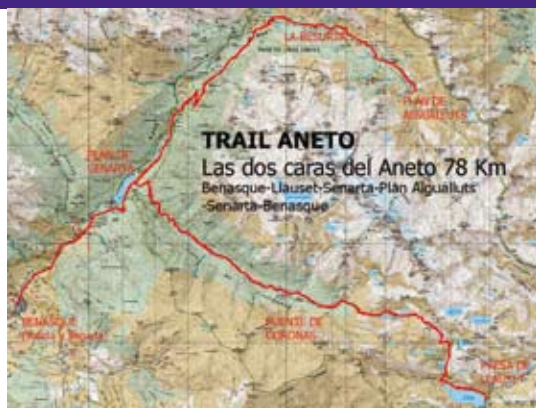
Al cap de poc del control, la pista passa per entremig d'un càmping i aprofito per menjar (tot i que ja n'estic una mica tip de barretes i gels,) treure frontals i preparar-me per a la nit. Quan torno al camí, coincideixo amb un grup de quatre marxadors. Amb bon pas anem pujant per pista, distrets cada cop més sovint pels frontals que van baixant i que quan passen pel costat nostre, molts ens saluden: 'Venga ánimo, que vais muy bien!' I com a reacció, algú del nostre grup, una mica picat, no se'n pot estar de respondre: 'y vosotros mejor!' Ben bé calculem estar a unes 7 hores d'ells.

Xino, xano, arribem al control de los **Baños de Benasc**, km 45, i d'allí encetem un corriolet que en 4 quilòmetres de pla-pujada ens ha de portar fins a l'Hospital de Benasc. Justament és aquí quan el corriolet es troba la carretera i a les envistes del complex hotelier de l'Hospital, girem a la dreta seguint la carretera fins a arribar a l'esplanada de l'hotel. Trobem estrany que faci estona que no se'ns creua cap frontal en sentit contrari i comencem a intuir que hem errat el camí. Sospita que se'ns fa més evident quan força lluny, a l'altra banda de l'esplanada de l'Hospital, veiem llumetes que s'hi belluguen. Quan tirem endarrere som conscients del lloc on ens hem desviat: En arribar a la carretera havíem de girar a l'esquerra i al cap de no res, hi teníem el control del **Vado del Hospital**, km 49.

Malgrat que és de nit, tot el paratge al voltant dels Llanos del Hospital m'és prou familiar. Quants cops als hiverns amb el meu fill Roger hi he esquiat per les seves pistes d'esquí de fons fins a Besurta. Potser és per aquest coneixement de la zona, que quan els companys de ruta amb els quals anava decideixen parar a fer un mos, aprofitant els llums del complex de l'Hospital, els dic que vaig seguint. També ajuda a no perdre la traça del camí, el fet que seguim creuant-nos amb corredors que estan de retorn. Una hora i escaig més tard, quan són les 00:33 h (segons el cronometratge oficial) arribo al control de la **Besurta**, km 53,5 i tinc l'agradable sorpresa de retrobar-me amb l'Emili. M'havia superat, en l'espai de temps perdut pels plans de l'Hospital. Anava amb un company de ruta, l'Alberto Costilla, d'Alacant, àlies "el Sombrilla". Això del "sombrilla" estava plenament justificat atès que portava una d'aquestes "sombrillas" que s'ajusten al front i que tant serveixen de parasol com de paraigües. Ara la portava plegada, però si es deia de fer alguna foto la treia i la despleguava a l'instant.

Al control de la Besurta, feien una excepció i hi tenien brou calent "Aneto" (suposo que gentilesa de la casa per fer-ne publicitat). Però, com ho vam agrair!! Ens vam posar de "caldo" fins al c.. i vam iniciar ben animats els quilòmetres que ens separaven del proper control. L'Emili, amb un focus de llum superpotent de 90 lúmens, obria el camí amb un pas exigent, i nosaltres intentàvem no perdre el seu estel. El fort soroll avisa amb força antelació de quan el camí passa pel costat del salt d'aigua del **Forau d'Aigualluts**. Per aquest "forau" les aigües procedents de la glacera de l'Aneto es submergeixen en la terra i tornen a ressorgir a la Val d'Aran pels **Uelhs deth Joëu** i acaben desembocant a l'Atlàntic pel riu Garona.

Uns centenars de metres més enllà ens dirigim cap a un focus de llum intermitent. No és un frontal més dels que no hem parat de creuar-nos sinó que és el senyal que ens fan des del darrer control del **Plan d'Aigualluts**, Km 56,5 i que significa el punt final del recorregut per la cara nord, a partir del qual s'inicia el retorn últim cap a Benasc. D'un parell de quilòmetres fins aquí, el vent bufa fort i el fred es nota. Anímem

la parella del control que, tot i abrigada, fa cara de fred, perquè aviat podran tancar la paradeta atès que ja no deuen quedar gaire corredors a darrere nostre. Abans d'arrencar la tornada ens fem una foto amb ells. Són aprox. les 02:30 de la matinada.

L'Emili segueix marcant bon pas en la tornada i nosaltres darrere. L'Alberto ens explica batalletes de marxes i maratons arreu d'Espanya i ens convida a visitar el web "carreraspopulares.com", on dins del foro i identificat com "el sombrilla" hi penjarà les fotos de la cursa. Va passant el temps i pocs marxadors ens trobem encara en el sentit contrari d'anada. Però ens alegrem molt quan ens creuem amb el Markus, que va força bé i ens confirma que la pluja, el fred i la nit el revifen. Va amb un grup de tres i es troben a una mitja hora del final a Aigualluts. Ens acomiadem i nosaltres ja tornem a pensar en el brou calent del control de la Besurta. En quedarà una mica encara?

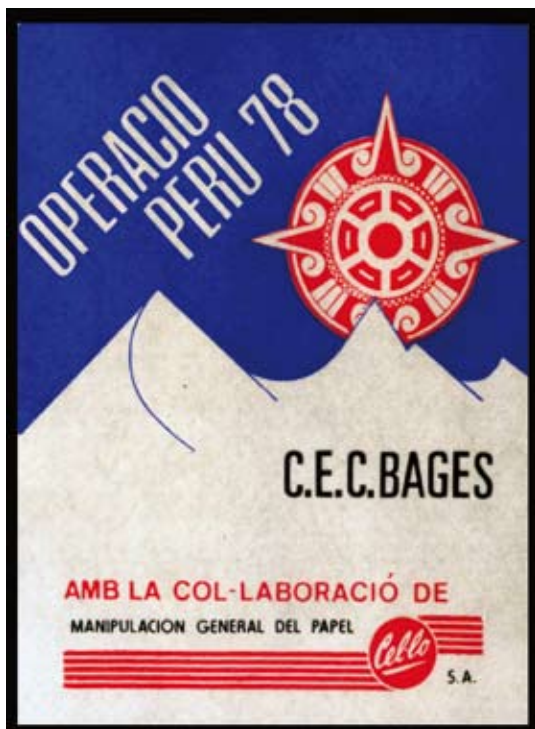
Quan tornem a arribar a la Besurta, són prop de 2/4 de 4 i la veritat és que el xiringuito ja està una mica desangelat, però encara queda brou -tot i que no gots nets- i els del control ja estan desitjant plegar aviat i anar-se'n a descansar. Mentre som allí, però, els truquen avisant que un parell de marxadors s'han desviat i els han vist prop del portilló superior !!!! (això ja és en plena ascensió a l'Aneto). Els aniran a buscar, però ens costa de creure que algú s'hagi pogut desviar tant de la ruta.

A partir d'aquí, i sempre darrere el pas exigent i constant de l'Emili, anem refent tot el recorregut,

Vado de l'Hospital, Baños de Benasc, fins que per tercer i darrer cop tornem a ser al control del **Plan de Senarta**, on amb la parella del control i a instància del "sombrilla" ens fem una foto. Ell al costat de la noia del control *'aunque solo sea para darle envidia a la mujer'*.

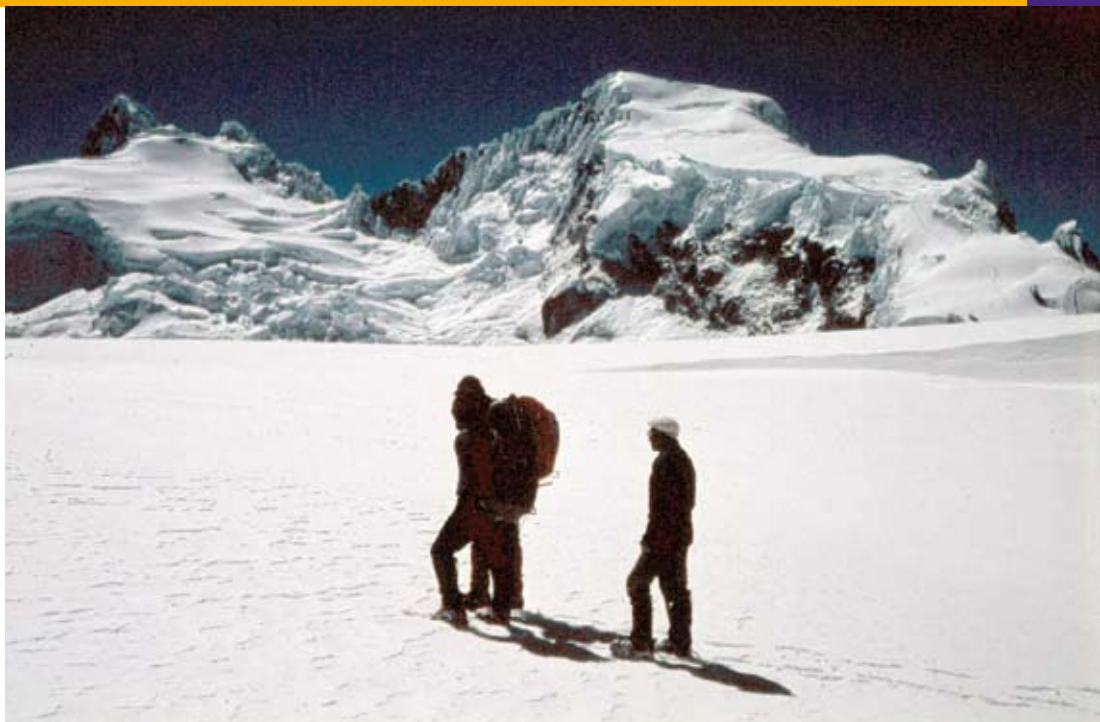
Durant el darrer tram de baixada se'ns fa de dia i quan són _ de 7 del matí, passem el darrer control d'arribada a Benasc. Tot està silenciós i a banda de la dona del "sombrilla" només hi algunes persones de l'organització. Gran contrast amb el bullici i l'ambient al mateix lloc en el moment de la sortida 19:45 hores abans. Ens penegen les medalles de "finishers" i molt informatitzats, ràpidament ens lliuren el diploma amb els temps de la nostra cursa. Darrere nostre i per compartir la satisfacció interior de superació personal del repte, només devien quedar una quinzena de marxadors. Entre ells, el Markus, que va arribar amb 21:15 minuts.

I l'any vinent, per al 3r trail (potser ja caldria dir-li ultratrail) de l' Aneto amb 108 km, qui s'anima???

El dia 10 de juny de 1978 la premsa local publicava la següent notícia: *EXPEDICIÓN ANDES PERÚ /78. Toni Vilaseca, Salvador Cabré y Josep M. Solá son los alpinistas igualadinos que el próximo mes de agosto participaran en la expedición a los Andes peruanos organizada conjuntamente por el C.E.C. de Bages y la U.E.C. igualadina. Su objetivo está localizado en la Cordillera Blanca, la más interesante del Perú, puesto que en su orografía figuran más de treinta picos superiores a los seis mil metros. El Huascarán (6.768 m), el Huandoy (6.395 m) y el Chopicalqui (6.356 m), son los tres hitos de la expedición".* LBT

Pocs dies després, en Josep M. Montfort, cap de l'expedició "Andes Perú/78", en una entrevista apareguda a "Igualada periódico del Anoia" explicava que el fet de figurar tres igualadins en una expedició manresana era a causa de la forta amistat que mantenia amb en Toni Vilaseca, amb qui havien coincidit moltes vegades practicant la seva afecció i formant cordada en diverses escalades.

També hi féu un resum del programa i estructuració de l'expedició: la sortida era prevista per al dia 2 d'agost, amb arribada immediata a la Cordillera Blanca del Perú on, una vegada instal·lat el campament general a la Quebrada Llanganuco, a 4.500 metres, es formarien tres grups, de sis alpinistes cadascun, que gaudirien d'absoluta independència i un diferent objectiu a complir. El grup "A" s'encaminaria envers el Huascarán, de 6.850 metres. El "B" tindria com a missió obrir una nova via al cim Chopicalqui, de 6.356 metres. I el "C" s'encaminaria al Huandoy, de 6.395 metres. Amb la previsió de necessitar de 23 a 26 dies de preparació abans de poder iniciar l'assalt final.

El grup expedicionari estaria format per 18 alpinistes, procedents dels següents indrets: Un de Suècia, tres d'Igualada, un de Barcelona, un d'Olost de Lluçanès, un de Sant Cugat i onze de Manresa.

El Campament d'Estiu tingué lloc, del 15 al 25 de juliol, a la vall del riu Ara (Bujaruelo), vessant espanyola del Vignemale. Des del campament, que va ser ocupat per una mitjana de 25 tendes i hi van participar més d'un centenar de persones, es van dur a terme nombroses ascensions: el Mont Perdut per la cara nord; el mateix cim per la via normal i des de l'estany de Marbore pel coll del Cilindre; el Cilindre de Marbore; el Petit Vignemale i el Balaitús.

A començaments de setembre, els tres membres de la nostra entitat que havien participat a l'expedició "Andes Perú/78", explicaren en una entrevista els aspectes més significatius de les activitats que havien dut a terme en el decurs de la seva estada a la Cordillera Blanca del Perú.

En paraules dels protagonistes, l'experiència havia sigut altament positiva, malgrat haver hagut de variar alguns objectius a causa del mal estat del gel i el risc de caiguda d'allaus.

Els evidents perills que presentava la muntanya i el xoc emocional que va suposar socórrer i intentar reanimar, sense èxit, un alpinista suís que havia patit un accident, determinà que es deixés de banda l'ascensió del Huandoy i es decidís escalar el Pisco, un cim de menys alçada però de característiques semblants.

Això va requerir una variació en la composició dels grups, però, malgrat tot, els nostres representants participaren en tres de les cinc ascensions que es van dur a terme i assoliren dos cims: el Huascarán S de 6.768 metres i el Pisco W de 5.752 metres, amb l'orgull d'haver sigut la tercera cordada mundial que havia posat els peus a l'aresta NE del Huascarán S, obrint un itinerari inèdit d'uns 500 metres de longitud.

A mitjan novembre tingué lloc el veredict del 5è Concurs de Fotografia amb el tema "Muntanya", 4t Trofeu Cine-Foto Solé. S'hi van presentar 43 obres en format blanc i negre i 87 diapositives en color. El jurat classificador, constituït pels senyors Fèlix Tarrida Casanovas, Joan Vives Torras i Josep Massana Torras establí la següent classificació:

Secció Blanc i Negre. Classificació general.

- 1r premi: "Crestes". Vicens Arís, de Mataró.
- 2n premi: "El Pas de la Casa". Pere Franquesa, d'Igualada.
- 3r premi: "Amunt". Lleí Ros, de Barcelona.

Classificació socis U.E.C. Igualada.

- 1r premi: "Bis". Jordi Rodriguez, d'Igualada.
- 2n premi: "Pujant però segurs". Salvador Llorach, d'Igualada.
- 3r premi: Declarat desert.

Secció diapositives en color.

Classificació general.

- 1r premi: "Matí". Lambert Torras, Lausanne.
- 2n premi: "Solitud". Conxa Castells, d'Igualada.

Classificació socis U.E.C. Igualada.

- 1r premi: "Solitud". Conxa Castells, d'Igualada.

També pel mes de novembre es posà en coneixement dels socis que la Junta Directiva havia acordat introduir una novetat en les seves sessions. El primer dimecres de cada mes se'n faria una d'oberta a tots els socis perquè poguessin expressar les seves opinions, suggeriments i queixes, que es tindrien en compte sempre que fos possible.

Seguint un costum fortament arrelat, a mitjan desembre s'instal·là als Mollons el tradicional Pessebre dels Muntanyencs.

I la Missa del Gall tingué lloc a l'Església Parroquial de Castellolí, comptant amb la col·laboració de la Corall La Llàntia.

1r premi del 5è Concurs de Fotografia, secció blanc i negre, amb el lema "Muntanya", títol "Crestes", autor Vicens Arís de Mataró.

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES AIGUA I LLUM

Josep Solà Muñoz

**Telèfon 696 342 239
Bailén, 9, 1r 2a - 08242 MANRESA**

Camins Grup

**Corredoria d'Assegurances
Assessoria Laboral,
Fiscal, Comptable i Mercantil
Prevenió de Risc Laborals
Auditoria
Agents Financers**

**ctra. de Manresa, 45 - 08700 Igualada
Tel. 93 804 1000 • Fax 93 803 5452
camins@camins.com • www.camins.com**

Ignasi Andrés Sabidó Nascut 06/05/1990

• A què et dediques?

Estic estudiant 2n de STAPS (equivalent a INEF a França) a Font Romeu, vivint a 1800 metres d'altitud, i on puc compaginar estudis i entrenaments.

• Com t'inicies a l'esquí de muntanya?

Doncs la veritat és que em vaig iniciar en aquest esport d'una manera força curiosa. Tot va començar quan vaig haver d'escollir

el tema del famós treball de recerca de 2n de Batxillerat. Tenia molt clar que volia fer el treball sobre algun tema relacionat amb l'esport, i al final vaig acabar triant l'esquí de muntanya (jo mai havia practicat aquest esport però el trobava molt dur físicament i tenia moltes ganes de provar-lo. Així que el treball em podria ser útil per acostar-me a aquest esport).

• **Què et porta a iniciar-te a la competició d'esquí de muntanya?** Mentre estava buscant informació per fer el treball, em van explicar que hi havia un centre on es formaven joves esportistes per a la competició, el CTEM (Centre de Tecnificació d'Esquí de Muntanya de Catalunya). Em va semblar un molt bon

referent per anar a buscar informació i un cop allà em van proposar de realitzar les proves d'ingrés per entrar al Centre i com que no hi perdia res ho vaig intentar. Vaig tenir la gran sort que em van acceptar. Un cop dins el Centre de Tecnificació, aquell mateix any vaig començar a competir, com qui diu sense haver ni provat l'esport.

• **Què et motiva a competir amb l'esquí de muntanya, en lloc de practicar-hoxino-xano?**

Home, la competició sempre m'ha agradat! La competició és l'al·licient més important de l'esport, el fet de poder-me superar, de tenir ganes d'entrenar dia a dia per millorar competició a competició fins a arribar al més amunt possible.

• **Com es una cursa d'esquí de muntanya?**

Dins de l'esquí de muntanya hi ha diferents tipus de competició. Hi ha les cronoescalades, que consten d'una sola pujada cronometrada, les proves individuals, que són curses amb

diverses pujades i baixades. Per últim, les proves per equips, que és un recorregut amb pujades i baixades (normalment una mica més llarg que les proves individuals) i es realitza amb parelles (en algunes proves trios).

• **Quina sensació de seguretat tens, en el transcurs d'una cursa d'esquí de muntanya?**

L'esquí de muntanya és un esport que comporta molts riscos. Tot i així, les organitzacions de les proves sempre busquen reduir aquest risc al mínim, de manera que sempre que realitzo una cursa mai penso en els perills. Sempre em sento molt segur a les curses. Tot i així, no vol dir que no pugui passar res!

• **Quin és el material obligatori per a les curses. És el mateix per a les de Km vertical i els ral·lies?**

El material obligatori és evidentment esquís, botes, pells de foca, pals, pala, ARVA, sonda, manta tèrmica,

ulleres, casc, 3 capes a la part de dalt (tèrmica+mono+paravent a dins la motxilla) i 2 a la part de baix (mono+paravent dins la motxilla també). En algunes curses es pot demanar també grampons. A les cronoescalades (Km verticals) normalment només demanen ulleres i gorro (si es fan fora pistes l'ARVA també és obligatori).

• **Com és l'entrenament per competir amb l'esquí de muntanya?** Aquest esport demana moltes hores d'entrenament (13-15 hores d'entrenament setmanal), per poder estar en un bon nivell. Cal entrenar molt, sobretot la resistència, a poder ser sobre els esquís però sinó també serveix córrer, bici, esquí de rodes...

• **Quan comencen les concentracions amb la Federació?** Normalment a l'octubre fem una concentració per començar a tocar neu als Alps (Tignes) i cap al desembre se'n fa

alguna més a prop (Benasc, Sierra Nevada...). A finals de desembre ja es comença amb les competicions quasi cada cap de setmana fins a l'abril.

• **A on ?** Com ja he dit, a una gelera dels Alps. El poble on som és Tignes.

• **Un cop acabada la temporada, competeixes amb algun altre esport? (si és sí quin? Si és no, Per què** De moment porto dues temporades d'esquí de muntanya i la veritat que a final de temporada m'agrada estar unes setmanes descansant i sense competir, però durant l'estiu faig alguna cursa de muntanya, alguna duatló de muntanya i fins i tot algun triatló.

• **A part de les concentracions, en els teus entrenaments de primavera, estiu i tardor, fas servir algun altre esport ?** Sí! M'agrada molt córrer per la muntanya, també vaig amb bici

(tant BTT com bici de carretera i a l'estiu amb la calor m'agrada molt fer unes quantes piscines.

• **Sobre el tema d'alimentació, quin és el teu àpat abans d'una cursa?** Canvia de si és a primera hora del matí o bé les nocturnes? O d'una cursa de Km vertical o les de ral·li? L'alimentació és un tema que intento cuidar bastant. Sempre els tres dies abans d'una competició menjo molts hidrats de carboni i m'agrada fer l'últim àpat com a mínim dues hores i mitja abans de la cursa tant si és una cursa llarga o un cronoescalada.

• **Diga'ns els objectius que et marques per a la propera temporada.** La veritat és que la pròxima temporada passo a la categoria sub-23, i actualment hi ha gent dins d'aquesta categoria que està molt forta. S'haurà de lluitar al màxim per poder obtenir bons resultats però, de moment, acabar el millor possible aquesta temporada i complir els objectius marcats (participar als mundials d'Andorra i obtenir el millor resultat possible).

Ens agradaria conèixer coses que no sabem de l'Ignasi Andrés Sabidó.

1. Quan vas començar a esquiar? A fer esquí de pista als 8 anys i esquí de muntanya, als 17 (fa dos anys).

2. Quan vas començar a competir? Fa dos anys també, com qui diu, vaig provar aquest esport en plena competició.

3. Quin ha estat el teu millor resultat en una cursa d'esquí de muntanya? El meu millor resultat, de moment ha estat poder participar als Campionats d'Europa el 2009, on vaig obtenir una 15a posició a la prova individual.

4. De quina cursa tens el millor regust / record? La millor cursa i de la qual guardo més bon record és indiscutiblement la Pierra Menta (els dos anys en què hi he participat).

5. Per què? Per la gran quantitat d'espectadors que hi ha en un dels cims per on passa la cursa. Pensa que el primer any quan vaig arribar dalt d'aquest cim i vaig veure tanta gent animant i fent sonar esvelles em vaig emocionar i tot. En aquell moment, per molt cansat que vagis, treus forces d'on sigui.

També s'ha de dir que el recorregut és impressionant: les arestes per on et fan passar, les baixades...

6. Quan eres petit, què volies ser de gran? De petit sempre deia que volia ser guardabosc.

7. Quina ha estat l'aspiració més gran a la vida? Doncs la meua aspiració més gran és que aquest esport sigui olímpic i tenir la possibilitat de participar en uns jocs olímpics.

8. Quin és el teu esport d'equip preferit per participar? I per veure per la TV? Per practicar, m'agrada molt el futbol sala i per veure, el futbol (ara que el Barça ho guanya tot disfruto molt)

9. T'agrada escoltar alguna música en concret abans d'una cursa? Escoltes música habitualment en els teus entrenaments? Abans de les competicions escolto música si hi ha altaveus i durant els entrenaments normalment no escolto música. M'agrada anar pensant en les meves coses o cantant per dintre.

10. La teua pel·lícula preferida o bé que hagin vist últimament? La meua pel·lícula preferida és Braveheart.

11. El teu llibre preferit o bé que hagin llegit últimament? Em van enganxar molt tots els llibres del Harry Potter. Ara llegeixo molts llibres relacionats amb el que estic estudiant, INEF.

Currículum esportiu d'esquí de muntanya:**Temporada 2007-2008 (categoria cadet):**

- 1r al Campionat de Catalunya individual
- 5è al Campionat d'Espanya de cronoescalada
- 5è al Campionat d'Espanya individual
- 3r al Campionat d'Espanya per equips
- 12è a la Pierra Menta

Temporada 2008-2009 (categoria júnior):

- 4t al Campionat d'Espanya de cronoescalada
- 4t al Campionat d'Espanya individual
- 16è al Campionat d'Europa de cronoescalada
- 15è al Campionat d'Europa individual
- 12è a la Pierra Menta (prova de Copa del món)
- 3r a la Copa d'Espanya
- 1r a la Copa Catalana
- 1r a la Copa Petits Pirineus

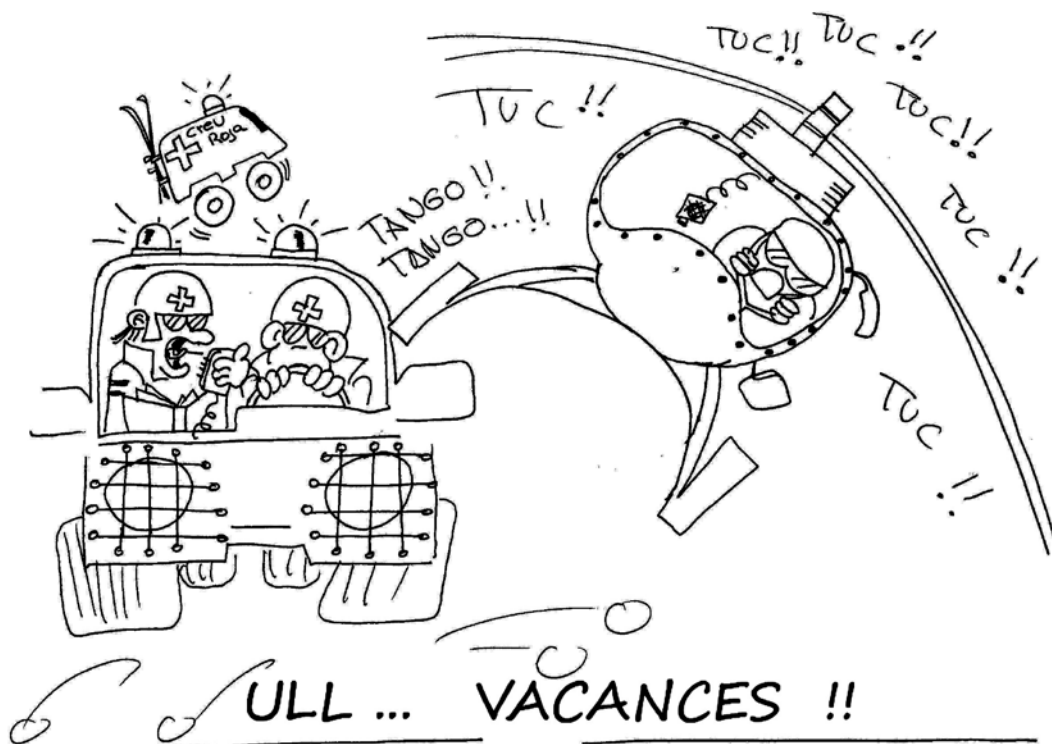
Temporada 2009-2010**A nivell estatal:**

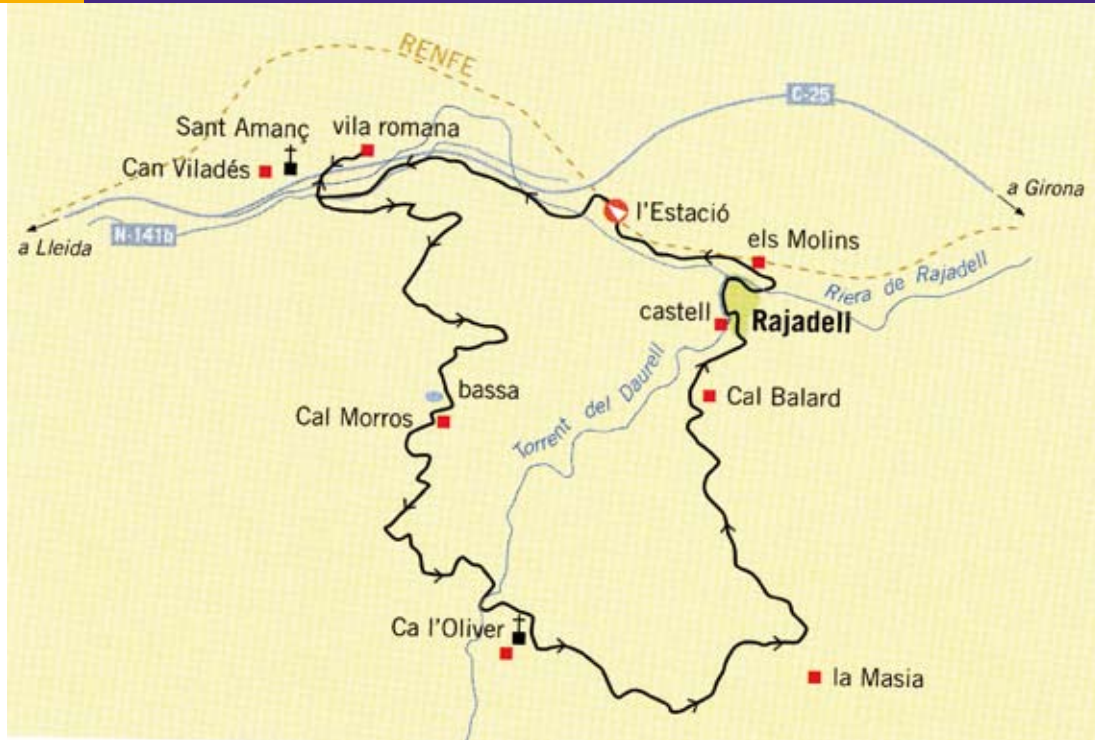
- 2n al Campionat d'Espanya de cronoescalada
- 2n al Campionat d'Espanya individual
- 1er al Campionat d'Espanya per equips
- 2n a la Copa d'Espanya
- 1er a la Copa Catalana
- 3er a la "Copa Petits Pirineus"

A nivell internacional:

- 16è al Campionat del món de cronoescalada
- 16è al Campionat del món individual
- 6è a la Pierra Menta
- 10è a la primera prova de Copa del Món (Trofeu de Gastlosen)
- 25è a la classificació final de Copa del Món

El passat romà i la vida rural a l'entorn de la riera de Rajadell

Lledoner de l'estació – Via Romana – Vil·la romana de Sant Amanç – Nucli de Viladés – Molí – de Viladés – Bassa de cal Morros – Mas l'Oliver – Poble de Rajadell – Molí d'oli.

La riera de Rajadell neix a prop del castell de Boixadors (Anoia) i desguassa al Cardener, al sud de Manresa. El seu recorregut configura una estreta vall, que en el terme de Rajadell, just per on circula aquesta ruta, aixopluga un patrimoni extraordinàriament divers. Vestigis de la vida rural i elements tan significatius com la vil·la romana de Sant Amanç i el nucli de Rajadell, es poden visitar fàcilment a peu, gràcies al PR-C 75, un sender dissenyat pels autors d'aquest llibre, juntament amb el Consorci del Cardener. Sota el seu guiatge descobrirem, a més, una zona de caràcter rural, on el molins, les masies, els forns de

maons, les tines i les barraques de vinya ens mostren el treball del conreu mediterrani.

Durada: 3,22 h

Recorregut: 14 km

Desnivell: 438 m

Recomanacions: A la tardor hi descobrireu la diversitat de colors de la vegetació de la riera.

Bicicletes: Sí

Punt d'origen / arribada: Rajadell. Davant de l'estació i l'Oficina de turisme.

ITINERARI

Sortim de vora l'estació de tren (370 m), actualment seu de l'Oficina de turisme (oberta dissabte i diumenge, de 10 a 13 hores). Al davant, sota el gran lledoner de l'estació, hi ha un plafó amb el mapa de les rutes de Rajadell i del PR-C 75, que seguirem gairebé del tot. Caminem per la carretera en direcció a Rajadell, passem per sota la via del tren i creuem la riera de Rajadell. Avancem fins

La vil·la romana de Sant Amanç és el testimoni romà més important del Bages

a la rotonda on, per la dreta (pal indicador), deixem la carretera.

0,07 h (0,46 Km). Via romana (350 m). Agafem aquest camí, que coincideix amb el traç d'una antiga via romana, antecessora del camí ral, tal com ho confirma una làpida que veiem a la nostra dreta. Més endavant, restes d'empedrat ens confirmen l'antigor d'aquesta via.

0,18 h. (1,28 Km). Bifurcació (pal indicador). Anem cap a l'esquerra per l'antiga carretera. A la dreta, el camí duu a un petit oratori, que s'aprecia a l'altra banda de la carretera. Passem pel costat de la riera, sota l'obaga de can Viladés. Al cap de 8 minuts (pal indicador), girem cap a la dreta per visitar la vil·la romana, per un camí d'anada i tornada.

0,30 h (2,18 Km). Vil·la romana de Sant Amanç (375 m.) Les restes s'ubiquen a banda i banda de la carretera. Tornem enrere pel mateix camí, fins que arribem al

pal informatiu que hem trobat abans. Anem cap a la dreta i al cap de 40 metres, veiem el camí d'entrada al nucli de Viladés, una antiga sagrera agrupada al voltant de l'església de Sant Amanç. A la nostra esquerra, observem les restes de l'antiga bassa del molí de Viladés i, poc després, agafem un camí que surt fent pujada a la nostra esquerra (pal indicador).

0,38 h (2,68 Km). Plafó informatiu i visita de Viladés. Agafem la pista de l'esquerra, que puja per l'obaga, i quan arriba a dalt (477 m), canvia de vessant i gira cap a la dreta (obviem un sender a l'esquerra). Deixem l'obaga i entrem en una zona castigada pel gran incendi de 1980. És una conca tancada per les muntanyes del Cogulló de can Torra i el turó de les Tres Creus.

1,00 h (4,22 Km). Cruïlla. El camí comença a baixar (piló informatiu). Anem recte per la pista principal, tot obviant trencalls. Al cap de 700 metres (pal indicador), agafem la pista de

Església parroquial de Sant Iscle i
Santa Victòria de Rajadell

la dreta i més endavant, en una bifurcació, seguim per la pista principal.

1,20 h (5,62 Km). Bassa de cal Morros (449 m.) Deixem el camí (pal indicador) i ens desviem per un sender al mig del bosc, que aviat davalla i arriba a un camí, que seguim cap a l'esquerra. Al cap de cinc minuts, en una bifurcació (pal indicador), anem cap a la dreta, avall, en direcció a ca l'Oliver. Obviem els trencalls i arribem a un altre pal indicador.

1,32 h (6,33 Km). Cruïlla. Girem cap a la dreta, sempre seguint les marques. Travessem un torrent i anem cap a la dreta, amunt, i en una altra bifurcació seguim cap a l'esquerra. El caminó continua pujant, obviem un trencall a l'esquerra i al cap de pocs metres, s'ajunta un camí per l'esquerra, que hem de seguir.

1,47 h (7,46 Km) Bifurcació (pal indicador). Anem cap a la dreta per una pista engravada, però la deixem al cap de 200 metres, en què trenquem cap a l'esquerra (pal indicador) i creuem el torrent de cal Torra.

1,53 h (7,90 Km). Mas l'Oliver (442 m). Passem per l'era i voregem la casa. A la dreta del camí s'aprecia un **forn de maons**, envoltat de pins altius, i a sota, es veu la bassa. Tot seguit (pal indicador), anem cap a la dreta, amunt. 6 minuts més tard trenquem cap a l'esquerra.

2,08 h (8,95 Km). Bifurcació (pal indicador). Anem pel mateix camí i al cap d'11 minuts, just al punt més alt del recorregut (638 m), on hi ha un piló del PR, anem avall, cap a l'esquerra. Més endavant, en una bifurcació, fem un gir sobtat cap a la nostra esquerra.

2,28 h (10,5 Km). Camp. El camí s'ha convertit en sender i mor en un camp. Aquí hem de buscar una fita, anar un pèl a la dreta, saltar una roca i trobar un caminó al costat d'un camp. Al cap de pocs metres, arribem a un altre sender, que seguim cap a l'esquerra i que més endavant es converteix en camí. Al cap de 4 minuts trobem una gran pista, recentment oberta, que seguim cap a la dreta.

2,37 h (11,00 Km). Bifurcació. Al costat d'un pi agafem un camí amb les marques grogues i blanques i que marxa avall, a la dreta. Passem pel mig de camps abandonats d'ametllers i, més avall, se'ns ajunta un camí (pal indicador). De mica en mica aquest caminó esdevé més ample.

2,45 h (11,50 Km). Bifurcació. Trobem un camí més ample i arreglat, que seguim avall, a la dreta. Passem per unes grans roques amb restes de construccions. Més endavant,

El poble de Rajadell ha crescut a l'ombra del seu castell

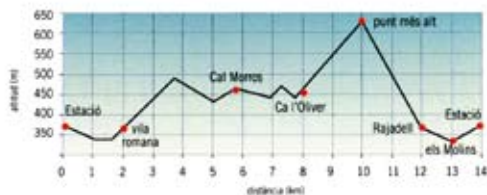
desestimem el camí de la dreta, que mena a la masia de can Balart. A l'esquerra, veiem una profunda fondalada, drenada pel torrent del Daurell. Entrem a **Rajadell** i avancem fins a la plaça, després de passar per sota una gran arcada.

2,57 h (12,30 Km). Plaça de **Rajadell** (368 m). La flanquegen l'**església de Sant Iscle i Santa Victòria i el castell**. Continuem pel costat de l'església, passem per la vora del cementiri i baixem per la carretera d'accés al nucli antic fins a creuar la riera de Rajadell.

3,06 h (12,90 Km). Nucli de Molins. Aquí podem visitar un antic **molí d'oli**, encara en funcionament, on recomanem fer una degustació i comprar oli. Continuem per la carretera cap a l'estació.

3,16 h (13,7 Km). Bifurcació de la carretera. Anem cap a la dreta, amunt, i atenció!, al cap de 70 metres agafem un sender a la dreta,

que puja fins al costat d'una casa. Creuem la via del tren i arribem a l'estació, punt de partida de la caminada.

Ruta extreta del llibre:

EL BAGES A PEU, 16 rutes per valls i muntanyes

Autors: Marc Vilarmau i Masferrer – Jordi Planell i Picas

Llibres de Muntanya, 17

Edita. FARELL EDITORS

Benvolguts companys,

Ara ja encaminem l'època més càlida que convida més a passejar i fer petites caminades a diferents llocs de Catalunya o Andorra. En aquesta ocasió us recomano diferents webs per tal de trobar força sortides i altres coses interessants en la vida de l'excursionisme i la muntanya.

Natura i aventura

www.naturaiaventura.cat

Pàgina dedicada a la natura i a les sortides de Catalunya i Andorra. Podreu trobar-hi diferents adreces d'enllaç i molts articles sobre natura, tècnica, algunes sortides etc. A part també ens ajudarà a conèixer diferents classes d'arbres i plantes medicinals que podem trobar a les nostres terres i que no coneixem, o que potser coneixem amb un altre nom.

Esports extrems

www.deportesextremos.net

Aquesta serà un referent per als amants dels esports extrems, ja siguin d'aigua, neu o de roca. Hi trobareu articles molt interessants sobre material, tècniques, preparació de ressenyes i altres utilitats, amb molta varietat d'esports com esquí, escalada, caiac, etc. També podeu fer-ne un tastet per si teniu dubtes de provar algun nou esport extrem com els que hi surten.

Doncs bé, això és tot. Espero que us siguin d'utilitat les pàgines que us he recomanat i, sobretot, que en pugueu gaudir plenament.

Salut i muntanya. Per a recomanacions i altres coses podeu enviar-me un correu a: xerpa8848@hotmail.com (Assumpte: WEBS UECANOIA).

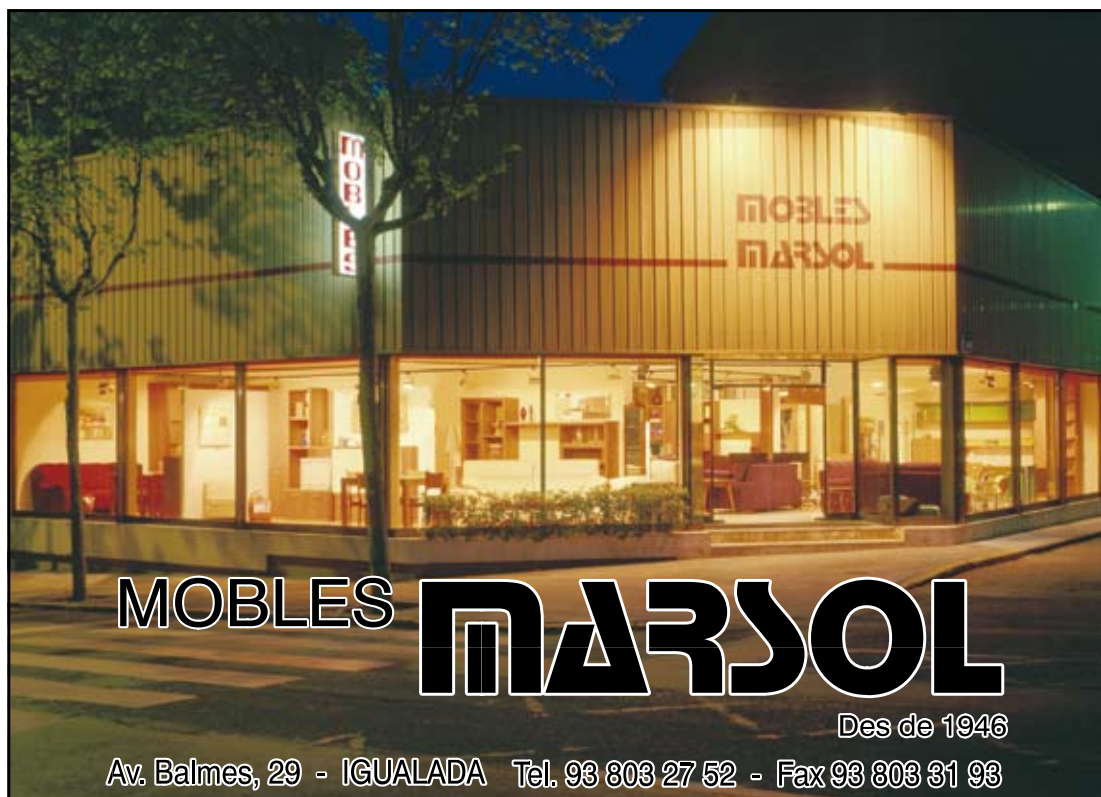
t i n t o r e r i a

FISOL

Av. Barcelona, 23
Tel. 93 804 60 51
08700 IGUALADA

Ctra. de Valls, 23
Tel. 93 803 37 70
08710 ST. MARGARIDA
DE MONTBUI

C/ Pau Muntadas, 20
Tel. 93 803 68 88
08700 IGUALADA

www.assegurancesguma.com

SERVEI 24 HORES
607 25 66 00

CORREDORIA
D'ASSEGURANCES

ASSESSORAMENT
D'EMPRESSES

HORARI D'OFICINES
DE DILLUNS A DIVENDRES
DE 9 DEL MATÍ
A 7 DE LA TARDA

AV. BALMES 13 1ª
08700 IGUALADA BARCELONA
APT CORREUS Nº 366
T 93 803 25 66
F 93 803 20 58

OFICINES ASSOCIADES>

ALICANTE> Alcoy - Alicante - Elche - **ALMERÍA>** Almería - **BARCELONA>** Badalona - Barcelona - Igualada - Manresa - Ripollet - Sant Cugat del Vallès - **CANTABRIA>** Reinos - **GUIPÚZCOA>** Elgoibar - **HUESCA>** Binefar - **IBIZA>** Santa Eulàlia - **LOGROÑO>** Logroño - **MADRID>** Alcalá de Henares - Madrid - Móstoles - **MURCIA>** San Javier - **PAMPLONA>** Pamplona - **PONTEVEDRA>** Villagarcía de Arosa - **SANTADER>** Santander - **TARRAGONA>** Reus - **TERUEL>** Teruel - **VALENCIA>** Massanassa - Sedavi - Valencia - **ZARAGOZA>** Zaragoza - **ANDORRA>** Santa Coloma

Assegurem
un tracte
personal i
professional